

MOSOLYOK és KÖNNYEK

Az olimpiai szakágak mindegyikében aktívan veszek részt, nagyrészt a háttérmunkálatokban stewardként, de biztosan állíthatom, hogy a lovastusa a kedvencem. A versenyek családias hangulata, a versenyzők lóközpontú életszemlélete, és a részfeladatok sokoldalúsága, amit lótól és lovastól együttesként megkövetel egy ilyen esemény, ez teszi ezt a szakágat a lovassportok királynőjévé.

Idén volt szerencsém ebben a szakágban edzőként is tevékenykedni, és ezúton is szeretném megköszönni Dénes Jucinak és Babszinak a rengeteg együtt töltött órát, örömet, verejtéket, és legfőképpen a bizalmat, amivel megtiszteltek. Nekik hála, megtapasztalhattam a mindennapos fejtőrést, hogy mire lehet még szüksége a tanítványomnak és lovának, hogy a lehető legfelkészültebben érjenek oda életük első lovasversenyére ezen a nyáron, Bábólnán (Dénes Judit a Pegazus 2020/7. számában osztotta meg velünk a történetét – a szerk.). Nemcsak felemelő, de elgondolkodtató élmény is volt, mivel teljesen más a „másik oldalon állni”, és érzékelni mindazt a munkát és belefektetett energiát, aminek a rendezőség részeként csak egy nagyon kis szeletét láthatja az ember a verseny ideje alatt.

Ezen emlékek és tapasztalatok birtokában gurultam be a Bábolna Nemzeti Ménesbirtok kapuján csütörtök reggel. Voltak lovasok, akik már megérkeztek, de az istállók nagy része még csendes volt. Az út túloldalán lévő tereppályán jól hallhatóan lázasan dolgoztak (nem a vírus miatt, csak hogy időben készen legyenek) a pályaeépítők, Jobbik Ákos és nagyszerű csapata, hogy a körülményekhez mérten a lehető legjobb tereppályákat biztosítsák a különböző kategóriáknak. Rendkívül nehéz dolguk volt a hetek óta tartó sűrű esőzések miatt, de állhatatos munkájuknak köszönhetően minden pálya a lehető legjobb állapotban került átadásra. Délután a baj-

■ 1. László Gabriella és Suttogó Saca | 2. Margit Appelt és Space Jet | 3. Merényi Réka Panna és Hermione

nokságért induló kategóriáknak állatorvosi szemlén kellett részt venniük, és már ezen a ponton látszott, hogy mindenki mennyire koncentrált az elkövetkező napokra. Péntek reggel vacogva álltunk ki kollégámmal, Csoba Norberttel a melegítőpályához, hogy a lovasoknak segítségükre legyünk, illetve elejét vegyük az esetleges szabálytalanságoknak. A nyirkos hideg és a szitáló eső ellenére a lovasok, akik kiérték a pályára, hogy megkezdjék a be-
melegítést, az izgalomtól (valószínűleg a

hidegtől is) kipirosodott, de mosolygó arccal köszöntöttek minket. A díjlovaglás utáni ellenőrzés az egyik legnehezebb feladatunk, mivel a versenyző párosok éppen a programjuk utáni első pillanatokot élik át, örömmel, felfokozott állapotban, netán a sírás határán, esetleg dühösen, ezért gyorsan és hatékonyan kell átvizsgálni a lovat, hogy a versenyzők minél hamarabb túl legyenek rajta. Vannak rossz pillanatok, de amikor egy-egy kontroll után megköszönöm a türelmet, egyfaj-

■ 1. Tuska Péter és Ben Bendegúz nagyon gyors tempót diktált a terepen | 2. Alasztics Anna Noriko és Domino | 3. Habsburg Lothringen Károly és Rádiháza Alfa | 4. Grósz Kata és Leo | 5. Sári Ádám és Reál-Száll Déva Démosz | 6. Naményi Panna és Miniatur | 7. Az amatőr csapat, balról jobbra Tóth Cintia (Határőr Dózsa), Mezei Livia (Határőr Dózsa) és Fejes Kata (Kéktói Ménes) | 8. A verseny végére megérkezett az őszi korai alkony

ta jelzésként is, hogy készen vagyunk, elvégeztem a munkám, és kedvesen úgy válaszolnak, hogy „én köszönöm”, akkor érzem, hogy megéri ott állni a hidegben reggeltől estig.

A bajnokságok állása az első nap után nagyon szoros volt, a felnőttek kategóriájában az első helyen holtverseny alakult ki Soha Glória és László Gabriella között, de az utolsó helyen állók sem voltak lemaradva, mivel „egy fán” belül volt mindenki.

A terepnapokhoz semmi sem fogható. A lovaktól megkövetelt koncentráció, a lovasok azonnali döntésképesége, a háttér-munka a csapatok, edzők, hozzátartozók és a rendező részéről egy laikus szemlélő számára óriási káosznak tűnhet, de minden tökéletesen, percre pontosan ki van számolva. A melegítőpályán a legkülönbözőbb megoldandó problémákkal találkozhatunk, amire előre nem feltétlenül készülhet az ember. Legyen az akár egy futószárról lekapcsolódott ló, akár a bemelegítéshez használt terepugrások, amiket az elugrási és érkezési oldalon sárosra kiugratott talaj miatt traktorral kell odébbtenni, vagy csak egyszerűen a „hányas lovas megy?” kérdésre mindig naprakészen válaszolni. Itt a legfelfokozottabb a hangulat, mindenki a legjobbat akarja kihozni önmagából és a lovából.

A pálya tökéletesen állta a sarat az októberi viszontagságos időjárás, a sok eső ellenére is. Este a büfében a vacsoránál fáradt, néhol kicsit koszos, de elégedett arcok vettek körbe minket. A nehezén mindenki túl volt, másnap már „csak” ügyesnek kellett lenni. A bajnoki címért folyó harcban Tuska Péter vezetett, egyetlen verőhibányi előnnyel. Kíváncsian vártuk a végső napot, még bárki állhatott a dobogó legfelső fokára.

A hajnali órákban már sürgés-forgástól voltak hangosak az istállók, mi is készül-

tünk a reggeli kondivizsgára, a második állatorvosi szemlére, mely a lovasutasában külön versenyszámot megillető tisztelet és figyelmet kap, majd délelőtt megkezdődött a díjugratás. Ha az ember stewardként a melegítőpályára van beosztva, sajnos nem lát sokat a versenypályából. Viszont itt lehet a legtöbbet megtudni a versenyzőkről, a lovak viselkedéséről versenyhelyzetben, az edzők bevált és gyakran használt mondatairól (pl.: „Jó, gyere még egyszer...!”), illetve az izgalmakról, hogy jó csapatra tegyük fel a győztesnek járó takarókat. Még a nap is előbújít a felhők mögül, így napsütésben izgulhattuk végig a döntő lovaglásokat.

Az ifjúsági lovasok között Merényi Réka Panna győzött Hermionével, a fiatal lovas kategóriában Köves Gréta nyert Jósággal. Varga István lovaglásában Déva Gidrán I-13 Nocsak kiérdemelte az év kezdő lova címet.

Utolsó számként jöttek a felnőttek. Peti állt vezető pozícióban, így a bajnoki címért ő lépett utolsóként a pályára. Előtte minden lovas hibátlan pályát lovagolt, így nem nagyon hibázhatott, de még így is ő szólt rá édesapjára a melegítőpályán, hogy ne idegeskedjen túlzottan. Ebben a sportban szükség van határtalan kitarásra, megfelelő szakmai háttérre, és arra a csipetnyi szerencsére, ami a bajnoki címet jelentette. Két verőhiba után Tuska Péter második lett Ben Bendegúzzal, a bronzérmes Sári Ádám és Reál-Száll Déva Démosz szereztek meg, a dobogó legfelső fokára pedig László Gabriella állhatott fel, aki Suttogó Sacát lovagolta.

A melegítőpályán állva, a bajnokot és edzőjét ölekezni és az örömtől sírni látva, eszembe jutottak azok a nagyszerű pillanatok, amikor pár hónapja én élhettem át ezt az érzést, amikor könnyezve borultunk egymás nyakába a hibátlan tereppálya után Jucival.

A hétvége után mindenkinek ajánlom a bajnoktól hallott kedves szavakat, melyeket lovához intézett az eredményhirdetés előtti hevederhúzás közben: „Ígérem, ezután hónapokig csak legelni fogsz, semmi más dolgod nem lesz!” – mintegy emlékeztetőül, hogy lovaink nélkül nem is létezne világunk.

Tóth Tímea

FOTÓ: SOMGYVÁRI ANETT